

กุศลธรรม

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : ข้อ ๑๓๐๑. เรื่อง "อะไรคือเครื่องคุ้มครอง" (เขาถามนะอะไรคือเครื่องคุ้มครอง)

หนูขอกราบเรียนหลวงพ่อดัวหนูนับถือสายพระป่าเป็นหลัก แต่ครอบครัวหนูชอบเล่นหวย ชอบเครื่องรางของขลัง เข้าทรงต่างๆ เพื่อให้กิจการรุ่งรวย ซึ่งหนูไม่ชอบเลย แต่ต้องโดนแม่ลากไปเสมอๆ เลี้ยงไม่ได้ มีครั้งหนึ่งแม่พาไปกราบพระ พอสนทนากับท่านหนูรู้สึกว่าคุณพระองค์นี้ต้องมีพวกเมตตามหานิยมแน่ๆ รู้สึกมีอะไรเคลือบที่หน้าตัวเองทำให้หนูรู้สึกเคลิ้มๆ ตัวอ่อน นึกถึงแต่หน้าท่าน หนูเลยรีบเผ่น กว่าอาการนี้จะหายไปหลายวัน

มีอีกครั้งแม่พาไปเข้าร่วมพิธีหลวงพ่อดัวองค์หนึ่งแบบเปิดบุญ มีข้าวโด่งดังมาก หนูก็ไม่ศรัทธา ไม่ค่อยเชื่อ ก็ปรากฏว่าอยู่ดีๆ รู้สึกว่ามีแมงป่องเกาะขา ตกใจมาก รู้ตัวว่าคงโดนดีแน่ๆ หนูเรียนถามหลวงพ่อดัวดังนี้

๑. ทำไมหนูนับถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วหนูยังโดนของไม่ค่อยดีล่ะคะ หรือว่าหนูทำบุญยังไม่พอ

๒. ถ้าทำอย่างไรถึงจะมีเกราะป้องกันสิ่งไม่ดีทั้งหลายที่เข้ามาหาเรา เพราะต้องโดนครอบครัวลากไปตลอด

๓. บางครั้งหนูเจอพระที่มีเจตปริยญาณอ่านใจหนูได้ แต่หนูรู้สึกว่าท่านเน้นหาเงินคู่มือ หนูไม่ศรัทธา ทำอย่างไรท่านถึงไม่สามารถอ่านใจหนูได้คะ

ตอบ : นี่เขาเชื่อนะ นี่ข้อที่ ๓ ปัญหาลังคม ปัญหาชาวพุทธ เอาอาร์มภทก่อนนะ หนูนับถือสายพระป่า แต่ครอบครัวของหนูมีความเห็นต่าง นี่มันก็เป็นปัญหานะ ปัญหาว่าความเห็น ทีนี้เขาบอกว่าถ้าเป็นศรัทธา เราศรัทธาด้วยกัน เพราะเราเป็นชาวพุทธ เราศรัทธาสายพระป่า เพราะสายพระป่านะ ในสายพระป่าว่าพระป่านี่เป็นพระปฏิบัติ แต่เวลาเมื่อก่อนมีคนไปหาหลวงตา บอกว่าเขาอ่านประวัติหลวงปู่มันแล้วเขาศรัทธามาก เขาบอกว่าเขานับถือพระสายหลวงปู่มันมาก ท่านพูดเองนะบอกในสายหลวงปู่มันก็มีทั้งดีและไม่ดี

นี่ก็เหมือนกัน หนูนับถือสายพระป่าคะ หนูชอบพระป่า แต่ครอบครัวหนูท่านไม่ชอบ ท่านชอบเล่นหวย ท่านชอบเครื่องรางของขลัง ท่านชอบไปเข้าทรง นี่เราว่าเราดีกว่าเขา แต่เราถือว่าสายพระป่านั้นพระป่าอย่างไรล่ะ? พระป่านะ คุณติเวลาครูบาอาจารย์ของเรา ดูหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านไม่เคยออกมาจากเมืองเลย เวลาหลวงปู่มั่นท่านอยู่ในป่าอยู่แล้วนะ เวลาท่านเจ็บไข้ได้ป่วยท่านเข้าป่าลึกไปกว่านั้นอีก

หลวงตาท่านบอกว่าเวลาท่านอยู่วัดนะท่านอยู่โดยปกติ เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยท่านเข้าป่าลึกไปกว่านั้น อยู่ปกติคือว่าบิณฑบาตแล้วฉันอาหารโดยปกติ เวลาท่านเจ็บไข้ได้ป่วยท่านเข้าป่าไปนะท่านฉันข้าวต้มกับเกลือ พวกเราเวลาเจ็บไข้ได้ป่วยต้องบำรุง แต่หลวงปู่มั่นเวลาท่านเจ็บไข้ได้ป่วยท่านยังเข้าป่าลึกเข้าไปอีก ท่านยังฉันข้าวต้มกับเกลือเท่านั้นแหละ ท่านใช้ธรรมโอสถรักษาท่าน นี่พระป่า ไอ้ของเรานะหลวงตาบอกว่าไอ้เด็กก็จะไปโรงพยาบาล เดินพอมันปวดเมื่อยก็จะไปโรงพยาบาล มันจะเข้าเมืองอยู่ตลอดเวลา

ถ้าหนูชอบสายพระป่า พระป่านั้นก็ต้องมีกฎ มีกติกานะ มีธรรมเนียมของเขา ถ้ามีธรรมเนียมของเขานะ เขาหาที่สงบที่วิเวก แล้วอย่างที่ว่าเขาต้องการความสงบสงัด เขาต้องการกาลเวลาปฏิบัติ เวลาหลวงตาท่านรู้คงก็ไป เห็นไหม ท่านบอกว่าหาบ้านน้อยๆ ๒ หลัง ๓ หลังพอให้ได้รับบิณฑบาต ให้มีอาหารตักถึงบาตรก็พอ แต่ถ้าบ้านใหญ่ บ้านใหญ่มันก็สังคมใช้ไหม เขาก็ต้องมาสนทนาธรรม เขาก็ต้องอยากจะฟังเทศน์ มันเสียเวลาปฏิบัติ นี่ถ้าสายพระปาจริงเขามีวัฒนธรรม เขาต้องการความสงบ เขาต้องการความสงัด เขาต้องการความปลีกวิเวก สังคมก็ว่าเห็นแก่ตัว เป็นพระก็ต้องช่วยสังคมนะ ต้องคลุกคลีกัน คลุกคลีกัน เวลาพระไม่ดีก็บอกว่าพระไม่ดี อ้าว ถ้าพระดีมันมาจากไหนล่ะ?

นี่พูดถึงว่าสายพระป่านะ สายพระป่าเราก็ต้องหมั่นสังเกตเหมือนกัน เราต้องวินิจฉัยว่ามันจริงหรือไม่จริง มันเป็นไปได้หรือเป็นไปได้ เพราะหลวงตาท่านพูดเอง ในลูกศิษย์หลวงปู่มั่นมีทั้งดีและไม่ดี มีทั้งถูกและไม่ถูก ใ้ันเป็นเรื่องธรรมดา ในสังคมทุกสังคมเป็นอย่างนั้น นี่ถ้าเขาบอกว่าเรานับถือสายพระป่าแล้วก็มีโอกาสเลยที่สายพระป่ามันต้องดีกว่าเขา มันต้องดีกว่าเขา มันคิดตรงไหนล่ะ? มันมีอะไรดี อ้าว ถ้ามันมีดี มันมีดี มันก็ต้องมีดีจากภายใน มีดีจากหัวใจ มีดีจากข้อวัตรปฏิบัติอันนั้นถึงจะเป็นดีจริง

ถาม : ๒. ครอบครัวของหนูชอบเล่นหวย ชอบเครื่องรางของขลัง ชอบไปหาเข้าทรงเพื่อให้กิจการร่ำรวย

ตอบ : คำว่ากิจการร่ำรวย ใครก็อยากร่ำรวย ใครก็อยากจะทำบุญกุศล ใครก็อยากมีความสุขทั้งนั้นแหละ โดยธรรมชาติของสิ่งมีชีวิตต้องการความดีทั้งนั้นแหละ นี่ความดี ความดีมันดีเพื่ออะไรล่ะ? แต่ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ของเรา เห็นไหม ไม่ให้เขื่อมงคลต้นข้าว ถ้าเราอยากร่ำรวยเราก็ต้องทำอาชีพของเรา เราก็มีหน้าที่การงานของเรา เราอยากเป็นคนดีเราก็ต้องขยันหมั่นเพียร เราอยากมีอะไร หลวงปู่ฝั้นท่านก็สอนให้มีผู้รู้ ผู้ต้น ผู้เบิกบาน ให้มีสติ มีปัญญา ใครจะมาหลอกเราได้

หลวงปู่ฝั้นท่านพูดประจำ ครูบาอาจารย์เราถ้าเป็นสายพระป่านะท่านให้ขยัน ท่านให้หมั่นเพียร เพราะอะไร? เพราะว่าคนเราจะล่วงพ้นทุกข์ด้วยความเพียร พระยังต้องขยันหมั่นเพียรเลย พระยังต้องเข้าทางจงกรมเลย พระต้องนั่งสมาธิภาวนา พระต้องหมั่นใช้ปัญญา ถ้ามันไม่ใช่ปัญญา ปัญญาไม่ฝึกขึ้นมา สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ แต่สมาธิเป็นที่สงบระงับขึ้นมาแล้วมันเกิดปัญญาขึ้นมา พอเกิดปัญญาขึ้นมา เรามีปัญญา เราทำอะไรก็สำเร็จถ้ามีปัญญานะ เว้นไว้แต่มันมีกรรม กรรมที่มันหนักหน่วง กรรมที่มันทำให้ผิดพลาด อันนั้นก็อีกเรื่องหนึ่ง

ฉะนั้น ว่าถ้าอยากจะทำร่ำรวย คำว่าอยากจะทำร่ำรวย ร่ำรวยมันก็ต้องขยันหมั่นเพียร ร่ำรวยมันก็ต้องมีสติปัญญา คำว่าสติปัญญานะ เจรจาค้าขายธุรกิจต่างๆ เราก็ต้องมีปัญญาวามันเป็นไปได้หรือเป็นไปได้ ทำหน้าที่การงาน ทำหน้าที่การงานเราก็มีความขยันหมั่นเพียร เราก็มีสติปัญญาของเรา เจอหมู่คณะที่ดี เจอพรรคพวกที่ดีเขาก็ชักจูงกันไปที่ดี เจอพรรคพวกที่เขาเห็นแก่ตัวเราก็ทำความดีของเรา เพราะเราเลือกไม่ได้ เราเกิดมาเจอสภาพแบบนี้ไง นี่พูดถึงว่าถ้าเราอยากจะทำร่ำรวย

คำว่าอยากจะทำอะไรจะรวยไม่ใช่จะไปอยู่พระป่ามีแต่จนๆ ทั้งนั้นแหละ ไปอยู่พระป่าแล้วจะทำมาหากินไม่เจริญ ไม่ใช่ จะอยู่ที่ไหนมันก็เจริญถ้าเรามีสติปัญญา เพราะธรรมะเป็นของกลาง ธรรมะเป็นของกลาง เห็นไหม อากาศนี้เป็นของกลาง ใครมีงมงี้ก็หายไป เข้าไปมันเป็นของกลาง แต่ใครมีสติ มีปัญญาเราจะหายไปอากาศที่บริสุทธิ์ ถ้าอากาศที่ไหนไม่ดีเราก็หลบหลีก หลีกเร้นซะ เราก็ไม่ไปที่นั่น

นี่ก็เหมือนกัน เราขยันหมั่นเพียรของเรา เราทำของเราขึ้นมา ใจความร้ายว่าเป็นเรื่องหนึ่ง แต่ถ้าไปว่าเขาชอบเล่นหอย เล่นหอยก็เล่นการพนันแล้ว การพนันก็ผิดศีลแล้ว ถ้ามันผิดศีล เครื่องรางของขลัง เครื่องรางของขลังเราต้องเอาชีวิตไปฝากไว้ที่นั่นใช่ไหม ชีวิตของเราก็เป็นชีวิตของเราไป สิ่งต่างๆ ถ้าเขาชอบ ถ้าเขาชอบก็เรื่องของเขา ถ้าเขาชอบเพราะจริตนิสัยของคน เราจะไปเปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดของคนไม่ได้ แต่เราก็ต้องมีจุดยืนของเราเห็นไหม

เขาบอกว่า คำถามนี้ว่าจะมีอะไรคุ้มครอง ก็มีคุณธรรม กุศล ความถูกต้องดีงาม เป็นการคุ้มครอง ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ถือศีล ศีลธรรมจะคุ้มครองเรา คุ้มครองเพราะเราทำด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ มันทำด้วยความถูกต้องไง นี่กุศลธรรม อกุศลธรรม อกุศล อกุศลคือทำความผิด ทำความเศร้าหมอง ทำให้มันผิดพลาดไป ทำเหมือนกัน แต่ทำแล้วมันเป็นอกุศล อกุศลมันก็ทำให้เราล้มลุกคลุกคลานไป แต่ถ้าเป็นกุศลๆ

ทีนี้เขาบอกว่าโดนแม่ลากเสมอๆ เลี้ยงไม่ได้โดนแม่ลากไป ธรรมดาแม่ แม่ยังกลัวเลย แม่ยังต้องลากลูกไปเป็นเพื่อน เออ ถ้าความดีก็ไปโกยเอาคนเดียวเลย ทำไมต้องเอาลูกไปด้วย อ้าว ก็มีเมตตาก็อยากให้ลูกได้ด้วย แม่ลากไป แม่ลากไปเราต้องมีสติ เราต้องมีสตินะ เพราะธรรมดาลูกนี้จะพูดให้แม่เข้าใจได้ยาก เพราะแม่ถือสิทธิ์ ถ้าแม่ถือสิทธิ์ เวลาไปเราก็ต้องตั้งสติ กุศลธรรม กุศลใจ เราไม่เชื่ออยู่แล้วนี่ เห็นไหม นี่ไม่เชื่อ มีครั้งหนึ่งพาไปหาพระ พระองค์นี้เราว่ามีพวกเมตตามหานิยม เพราะรู้สึกว่ามันมีอะไรเคลือบที่หน้าตัวเอง เคลิ้มๆ เลยนึกถึงหน้าท่าน

กรณีนี้ถ้าพูดถึงโดยพระป่า โดยสังฆะ เห็นไหม โดยสังฆะนะเขาไม่ถือนมกลดคืน ข้าว ให้ถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระพุทธคือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน พระธรรม พระธรรมคือสังฆธรรม อริยสังข์ สังฆะ สติปัญญา ๔

อริยสัจ ๔ มรรค ๘ นี่สังฆธรรม นี่ให้เชื่อที่นี้ พระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ พระสงฆ์คือ พระอริยสงฆ์ พระอริยสงฆ์คือหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราท่านพา พาให้ขยันหมั่นเพียร

แม้แต่พระนะ หลวงปู่เสาร์ เห็นไหม ท่านพาพระสร้างเสนาสนะ ท่านพาพระทำ แต่สิ่งที่ดีๆ ให้มีบุญกุศลติดตัวไป เวลาหลวงปู่มั่นบอกกับหลวงตาว่ามหา มหามีพรรษา เยอะแล้วไม่ต้องขึ้นมาหอรอก ให้พระใหม่ๆ พระฝึกหัดมันขึ้นมา มันจะได้มีข้อวัตร ปฏิบัติติดหัวมันไป ติดหัวใจมันไป ถ้ามันมีข้อวัตรปฏิบัติใช่ไหมมันรู้สูง รู้ต่ำใช่ไหม อวูโส กันเตใช่ไหม ครูบาอาจารย์อยู่ปฏิญาณท่าน ได้ฝึกหัดนิสัย มันจะได้มีข้อวัตรปฏิบัติ ติดหัวมันไป

นี่เวลาครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ที่เป็นอริยสงฆ์ เราถือพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ ถ้าเราถือพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ สิ่งนี้ถ้าเราเป็นชาวพุทฺธใจ ถ้าเป็นชาว พุทฺธเราถือพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ พระป่าเขาถือกันอย่างนี้ พระที่ประพฤติปฏิบัติ เขาจะซื่อสัตย์ เขาจะสะอาดบริสุทธิ์ ซื่อสัตย์กับธรรมะ ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม สิ่งที่เราทำมันจะสมควรแก่เราเพราะมันเป็นความจริง เราซื่อสัตย์ ซื่อสัตย์กับความจริง นั้น แล้วมีความเพียร มีขันติธรรม มีความอดทน ประพฤติปฏิบัติให้เป็นความจริงนั้น

ฉะนั้น พอบอกว่าไปหาพระองค์หนึ่ง ท่านมีเมตตาตามหานิยม ถ้าพระป่า พระป่า โดยศรัทธา โดยความเชื่อไม่เชื่อเรื่องนี้ ให้เชื่อพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ แต่เรื่องนี้มี ไหม? มี ไสยศาสตร์มี ไสยศาสตร์พระที่ทำอย่างนี้มี ที่ว่านี้ เวลาไปไหนนะยังให้เป่าหัว ด้วย พรมน้ำมนต์ เคลิบเคลิ้มเลยนะ นี่มันเป็นไป สิ่งนี้มี แต่มีมันเป็นไสยศาสตร์ มันเป็นเรื่องไสยศาสตร์ เป็นเรื่องตริจจานวิชา วิชาทำให้เนิ่นช้าที่เราจะเข้าสู่สังฆธรรม แล้วมันมี อยู่ไหม?

เพราะมันมีอยู่ไ้ แล้วมันมีอยู่เขาถือ คุณเขาถือเครื่องของเขา เขาทำของเขา พวก อภิญญาเขาทำ แล้วเราไปหาอย่างนั้น เพราะว่าเริ่มต้นใจก็พ่อแม่อยากกราบอยากถวาย ชอบ เล่นหวย ชอบหาหวย ก็เราไปหาเขา ถ้ามันเป็นกุศล กุศล เห็นไหม คุณใช้เวลาครูบาอาจารย์ ท่านบอกเลย เข้าขึ้นมาขอให้ได้ทำทาน ตักบาตรพระสักวันละองค์ ๒ องค์ก็ยังดี นี่ถึง เวลาเราสวดมนต์ของเรา เราเข้าห้องพระของเรา เรากำหนดพุทฺโธ เราภาวนาของเรา เรา

จะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานในหัวใจของเรา เราจะหาความจริงของเรา เราไม่ต้องไปหาใคร

ไอ้นี่อกุศลเราไปหาเขาเอง พอเราไปหาเขาเองมันเคลิบเคลิ้ม อ้าว ก็แม่ลากหนูไป หนูไม่ได้ไป ก็แม่ลากไป แม่ลากไปเราก็ต้องมีสติปัญญา นี่พูดถึงข้อเท็จจริง ฉะนั้น เวลาเขาพูดมาเขาว่าอย่างนั้น

ถาม : มีครั้งหนึ่งพ่อแม่พาไปที่เขาทำบุญที่มีชื่อเสียงมาก

ตอบ : อันนี้ก็เรื่องของเขานะ นี่เป็นเรื่องกระแสโลก เป็นเรื่องกระแสโลก แต่เขาบอกพอไปแล้วทำไมอยู่ดีๆ มีแมงป่องมาเกาะขาเขา มีแมงป่องมาเกาะขา เขาตกใจมาก ไอ้เรื่องนี้เพราะใจเรามันตกอยู่แล้ว พอมีอะไรขึ้นมามันก็คิดไปเองไง สัตว์มันก็มีของมันอยู่แล้ว สัตว์ก็มีอยู่แล้ว แมงป่องมาเกาะขาก็คือแมงป่อง แล้วเวลาเราหายใจ จุลินทรีย์เข้าไปในจมูกมันจะเข้ามาได้อย่างไรล่ะ? สิ่งต่างๆ มันเข้ามา เห็นไหม ไอ้อย่างนี้ มันก็เรื่องหนึ่ง ฉะนั้น กรณีนี้มันเป็นกรณีหนึ่งยกไว้ นี่เข้าคำถามแล้ว

ถาม : ๑. ทำไมหนูนับถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์แล้วหนูยังโดนของที่ไม่ค่อยดีคะ หรือว่าหนูยังทำบุญไม่พอ

ตอบ : ทำบุญนะ ถ้าไปเจอแบบหลวงพ่อกับที่ทำบุญที่มีชื่อเสียงต่างๆ เวลาบอกว่า ไซ้ โยมยังทำบุญไม่พอ แล้วทำอย่างไรถึงให้พอล่ะ? ทำบุญอย่างไรให้พอ นี่หนูนับถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เวลานั้นนับถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์นะเราก็ดั่งพุทธมามกะเขาต้องให้เราระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เวลาจะขอศีลเขาถือไตรสรณาคมน์แล้วขอศีล เรานับถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วถ้าทำบุญไม่พอ แล้วขนาดไหนถึงจะพอล่ะ?

ทำบุญร้อยพัน พันหมื่น ไม่เท่ากับถือศีลบริสุทธิ์หนึ่ง ถือศีลบริสุทธิ์ร้อยพัน พันหมื่น ไม่เท่ากับทำสมาธิได้หนึ่ง ทำสมาธิได้อีกร้อยพัน พันหมื่น ไม่เท่ากับเกิดปัญญาขึ้นมาหนึ่ง แล้วบุญที่ไหนมันมา บุญก็นั่งสมาธินี้ไง ถ้าบุญ ถ้าเรามีบุญนั่งสมาธิ พอนั่งสมาธิมันเกิดปัญญานะ พอมันเกิดปัญญา นี่เราทบทวนได้โดยนั่งสมาธิไปวันนี้ไปทำอะไรมาคิดบ้าง ที่ทำมาทำอะไรถูกบ้าง มีอะไรผิดบ้าง ถ้ามีอะไรถูกอะไรผิด นี่ฝึกหัดแล้ว มันก็เหมือนคนไปทำอะไรกลับมาแล้วมาทบทวนตัวเองว่าถูกหรือผิด

นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามันถูกหรือผิด ถ้ามันถูกหรือผิด อะไรถูกหรือผิด วันหลังเราเจออีกเราก็แยกแยะได้ เราก็มีสติปัญญาทันเขาได้ เพราะว่าเราภาวนานี้แหละมันจะเกิดปัญญา ถ้าเกิดปัญญานุกูลพอหรือไม่พอละ? นี่เขาบอกว่าทำไมถึงพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์แล้วหนุยังโดนอย่างนี้อีก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นศาสดาของเรา ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถึงเจอพวกโยมเขาจ้างคนมาค่า เออ นี่พระพุทธรูปโดนคนจ้างมาค่านะ นางจิญจมาณวิกา ที่ว่าไปชี้หน้าพระพุทธรูปเลยนะ เดินเข้าไปแล้วก็เดินออกมา เดินเข้าไปวัดพระพุทธรูป เดินออกมาสวนกับโยมตลอด แล้วพอถึงพระพุทธรูปเทศน์อยู่ไปชี้หน้าพระพุทธรูปเลย

"นี่ดีแต่สอนคนอื่น ทำดีฉันท้องอยู่นี้ทำไมไม่ยอมรับ"

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดต่อหน้าโยมเลยนะ "น้องหญิง เธอกับเราสองคนรู้จักกันอยู่สองคน ถ้ามันจะท้องได้มันต้องคนสองคนมันถึงจะท้องได้ใช่ไหม เธอกับเราสองคนรู้จักกันว่าทำให้เธอท้อง"

เทวดาทนไม่ไหวนะ เทวดาแปลงร่างเป็นหนูนะ เพราะเขาจะมากล่าวดูใจ เขาเอาหมอนผูกไว้ที่ท้อง เอาเชือกผูกไว้ แล้วก็เขาแกล้ง อยู่ในธรรมบท พวกเดียรถีย์เขาบอกว่าลาก เลื่อมลากไปหมดเลย เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเผยแผ่ธรรมแล้วธรรมะนี้เจริญรุ่งเรือง เขาไปทำบุญกันหมด ไม่ทำบุญกับพวกเดียรถีย์เลย แล้วก็ปรึกษากับลูกศิษย์เขาว่าจะทำลายชื่อเสียงอย่างไร ปรึกษาลูกศิษย์เขารับอาสา เวลากลางคืน เวลาโยมไปวัดตอนเช้าใช้ไหมเขาก็เดินสวนออกมา เวลาโยมจะกลับก็เดินสวนเข้าไปกลางคืน เขาถือว่ากลางคืนอยู่กับพระพุทธรูปไง พออยู่กันสักพักหนึ่ง พอพระพุทธรูปเทศน์อยู่เขาก็เอาหมอนผูกไว้ที่ท้อง แล้วก็เอาเชือกผูกไว้ พอพระพุทธรูปเทศน์ก็บอกว่า

"ดีแต่สอนคนอื่น ทำดีฉันท้องอยู่นี้ทำไมไม่รับผิดชอบ"

เทวดาทนไม่ได้ เทวดาแปลงร่างเป็นหนูได้เข้าไปไปกัดเชือกนั้นขาด พอเชือกนั้นขาด หมอนนี่ตกลงมา ผู้หญิงโดนรุมประชาทัณฑ์เลย สุดท้ายออกมาชราผิวยาวเลย นี่พูดถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาวาระแห่งกรรมมา พระพุทธรูปบอกเราเคยทำกรรมอย่างนั้นๆ อดีตชาติมานานมาแล้วมันมา นี่พูดถึงว่าถ้าเราคิดว่าทำไมหนูนับถือพระ

พุทธ พระธรรม พระสงฆ์แล้วจะไม่โดนอะไรกระทบกระเทือนเลย ลอยมาจากฟ้า มีอะไรก็โดนเราไม่ได้เลย มันไม่มีอยู่ในโลกนี้ไง

เรานับถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์แล้วใช้ไหม จะไปไหนก็มีแต่คนยกย่องสรรเสริญนะ หลวงตานี่พระอะไร? ออกมาโครงการช่วยชาติสังคมเสียดสีแรงขนาดไหน เขาบอกไม่ใช่กิจของสงฆ์ คนนั้นก็โง่ดี คนนั้นก็โง่ดี หลวงตาท่านเป็นพระอะไร? แล้วท่านทำเพื่อสังคมขนาดนั้น ลูกศิษย์ที่เชื่อถือศรัทธาอย่างพวกเราก็ชื่นชม ชื่นชมว่าครูบาอาจารย์ของเราท่านเป็นสัตบุรุษ ท่านเป็นผู้เป็นที่ดี ทางโลกก็นำทางถูกต้อง ทางธรรมก็ชักนำให้พวกเราปฏิบัติให้ถูกต้อง ท่านทำแต่สิ่งดีงามทั้งนั้นเลย แต่อีกฝ่ายหนึ่งเขาบอกไม่ใช่กิจของสงฆ์ ไม่ใช่หน้าที่ของพระ พระไม่ควรมาทำ นี่หลวงตาท่านโดนขนาดนั้น

ทีนี้กลับมาที่ผู้ถาม เห็นไหม

ถาม : ทำไมหนูนับถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์แล้วหนอยังโดนของที่ไม่ดีอย่างนี้ละคะ หรือว่าหนูทำบุญไม่พอ

ตอบ : ถ้าเราเป็นพวกต้องการนะเราจะบอกให้ทำบุญไม่พอ ให้ขวนมาได้เลย เปิดบัญชีก็ได้ โอนมาเยอะๆ จะได้ทำบุญให้พอใจ แต่นี่มันไม่ใช่ ทำบุญร้อยพันหนไม่เท่ากับถือศีลบริสุทธิ์หนึ่ง ถือศีลบริสุทธิ์ร้อยพันหน ไม่เท่ากับทำสมาธิหนึ่ง ทำสมาธิได้ร้อยพันหน ไม่เท่ากับเกิดภวามยปัญญาขึ้นมาหนึ่ง นั่งสมาธิ ภวามา นี่ทำให้เกิดปัญญา ทำให้เกิดฉลาด ทำให้เกิดไม่เป็นเหยื่อใคร นั่งสมาธินี้ มาทบทวนว่าวันนี้โดนหลอกมากี่หนแล้ว วันนี้โดนใครหลอกบ้าง ทบทวนเลย เออ วันนี้โดนนั้นเขาหลอกทีหนึ่งนะ โอ๊ย อันนี้ไม่น่าให้โดนหลอกเลยก็โดนหลอกไปแล้ว

นี่มันจะทบทวนขึ้นมา นี่มันจะแก้ที่นี้ไง ไม่ใช่ว่านับถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์สุดยอด สุดยอด แต่วุฒิภาวะของเรายังอ่อนแอ เราก็คิดว่าเป็นคิดอย่างนั้น เพราะพระบวชใหม่ๆ คิดอย่างนี้หมดแหละ เพราะมีลูกศิษย์หลายองค์บอกว่าเขาอยากภวามา ถ้าภวามาเสร็จแล้ว เขามีคุณธรรมแล้วมันจะเหมือนหนึ่งเงินเลย เขาจะเหาะเหินเดินฟ้าได้ เขาว่าอย่างนั้นนะ แล้วพอมภวามาหลายๆ เข้ามันไม่ใช่ ถ้าเหาะเหินเดินฟ้าอย่างนั้นได้จริงมันเป็นอภิัญญา พอเป็นอภิัญญาปุ๊บเราจะไม่ได้เข้าถึงสังขารเลย เราภวานากันเพื่อ

เข้าถึงสังขารม เข้าถึงอริยสัง เราไม่ได้ภาวนาด้วยหายตัวได้ ภาวนาด้วยเหาะเหินเดินฟ้าได้

การภาวนาเหาะเหินเดินฟ้าได้เป็นอภิญญา เทวทัตได้อภิญญา ปลอมตัวเป็นงูไปพันหัวอชาติศัตรู ยังทำลายพระพุทธเจ้า แต่เวลาคนไม่เข้าใจว่าถ้าเราภาวนาแล้วเราจะเหาะเหินเดินฟ้าได้แบบหนังเงินเลย เพราะ เพราะลูกศิษย์พระมาตาม บอกว่าเมื่อก่อนคิดอย่างนี้ไง คิดว่าภาวนา อยากจะเหาะเหินเดินฟ้า อยากจะเป็นแบบหนังเงิน แต่สุดท้ายพอมาบวชเข้าจริงๆ มาภาวนาจริงๆ เข้าความคิดมันต่างเลย อ้อ เข้าอริยสังมันเป็นแบบนี้ มันไม่ใช่อย่างที่เราคิดที่แรก เราคิดที่แรกว่าเราภาวนาไปแล้วเราจะมีฤทธิ์มีเดช เราจะรู้ไปทุกอย่างเลย รู้นั่นส่งออก รู้นี้เดี๋ยวนี้มีเครื่องจับเท็จ รู้นี้เดี๋ยวนี้มันมีเครื่องยนต์กลไก เขาดีกว่าเราอีก

ฉะนั้น ถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เราถือ แต่การถือของเรา เราถือแล้วเราต้องปฏิบัติให้เราฉลาดขึ้นมา ให้เรามีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมา ถ้ามีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมา ใ้อคำถามที่ถามๆ มานี้ตกไปหมดเลย นี่ข้อที่ ๑

ถาม : ๒. ทำอย่างไรจะมีเกราะป้องกันสิ่งไม่ดีทั้งหลายที่จะเข้ามาหาเรา เพราะต้องโดนครอบครัวลากไปตลอด

ตอบ : ถ้าโดนครอบครัวลากไปตลอดเราก็รู้อยู่แล้วใช่ไหม สิ่งนั้นเวลาเราไปไหนก็แล้วแต่ถ้ามันเป็นสังคมาของผู้ที่เป็นปัญญาชนเราก็สบายใจได้ ในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามงคล ๓๘ ประการ อเสวนา จ พาลานํ ปณฺฑิตานญจ เสวนา เราจะไม่คบคนพาล เราจะคบบัณฑิต เราเป็นสังคมาที่เป็นบัณฑิต สังคมาที่เป็นบัณฑิตเราเข้าไปแล้วเราสบายใจได้เลย คุณที่เขายกเวลาเขาไปทำบุญที่ไหน ของตกมีคนเก็บได้ก็มาคืนให้ ไปทำบุญกับหลวงตามีโรงทาน มีอำนาจความสะดวก เพราะอะไร? แต่ถ้าไปที่อื่นล่ะ? ไปที่อื่นเขาก็มีเหมือนกัน มีเหมือนกัน แต่เบื้องหน้าเบื้องหลังเขามี

ฉะนั้น สิ่งที่เราบอกว่าจะทำอย่างไรมีสิ่งป้องกันตัว เพราะโดนครอบครัวลากไปเพราะลากไปในสังคมาอย่างนั้น ลากไปสังคมาอย่างนั้นเราก็ต้อง ประสาธนะถ้าจะบอกว่าล่อนจ้อนไปเลยมันก็น่าเกลียดใช่ไหม จะต้องไม่มีอะไรติดตัวไปเลย มีแต่ตัว มีเสื้อผ้าไปด้วย คือว่าไม่มีอะไรให้หลอก แต่จะมีอย่างเดียวกันก็เช่นนี้ให้เขาอีกแหละ เดี่ยวก็จะเช่นนี้ให้

เขาอีก ถ้าไปอย่างนั้นแล้ว เพราะเราไปสังคมอย่างนั้นนี่ เราไปสังคมอย่างนั้น สังคมที่ว่า เขาเป็นเรื่องราวโลกหมดแหละ เป็นเรื่องราวโลกอยากร่ำอยากรวย มันมีแต่ความน้อยฉลาดก็อยากรวย พระก็อยากรวย ถ้าเราอยากรวย พระเขาไม่ให้เราหрокเขารวยก่อน เขาอยากรวยก่อน

นี่เราไปหาเขาอย่างนั้นไง ทำบุญแล้วร่ำแล้วรวย ถ้าไม่ร่ำไม่รวยให้ตั้งพระนั้นเป็น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเลย ประเทศไทยจะได้ร่ำรวยทั้งประเทศ มันจะร่ำมันจะรวยมันอยู่ที่สติปัญญาของคน เราจะทำของเรา เห็นไหม ถ้าครอบครัวลาไป ถึงบอกว่า กุศล อกุศล ใจ ถ้ามันเป็นที่อกุศล มันเป็นเรื่องสังคมของคนพาลว่าอย่างนั้นเลย สังคมของคนที่ไม่จริงใจต่อกัน สังคมที่จริงใจต่อกันนะเขาบอกถึงความบกพร่อง เขาบอกถึงทุจริต เขาบอกถึงศีลที่ผิดปกติ เขาจะบอกถึงศีล อริศีล ศีลที่เป็นปกติทำอย่างไร

สิ่งใด เห็นไหม เวลาเราประพฤติปฏิบัติกัน เราจะสละทรัพย์เพื่อรักษาอวัยวะ เราสละอวัยวะรักษาชีวิต เราจะสละชีวิตรักษาธรรม ธรรมะนี้สังฆธรรมที่เราแสวงหาเขาก็ว่าอย่างนั้น เราจะสละทรัพย์เพื่อรักษาอวัยวะ เราจะสละอวัยวะเพื่อรักษาชีวิต นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราปฏิบัติไปแล้วมันมีอุปสรรค มีอะไรเราก็ต้องมีความเข้มแข็ง เราก็ต้องมีความอดทนของเรา เพราะเราจะถอดถอนกิเลสนะ เราจะเอาคุณงามความดีนะ ถ้าเราอยากจะทำอย่างนั้น รวย อยากจะรวยทางโลกเรายังไม่มีอำนาจวาสนาจะปฏิบัติถึงที่สุดแห่งทุกข์ เราก็ทำหน้าที่การงานของเราด้วยมีสติ ด้วยมีปัญญาของเรา เพื่อประโยชน์กับเราไง

ที่นี้ทางบ้านเขามีความเห็นอย่างนั้นเขาต้องลากเราไปอีก เราจะมิกระอะอะไร ป้องกันตัว พุทโธไว้ ต่อไปถ้าเขาจะลากไปนะตั้งสติไว้เลย ตั้งสติไว้ พุทโธไว้ อะไรมาไม่ให้เชื่อ กาลามสูตรเลยไม่ให้เชื่อทั้งนั้น ถ้าเราไม่เชื่อ แม่จะเชื่อล่ะ? แม่ชอบ แม่จะยึดยึดความเชื่อให้เรา อันนั้นมันก็ต้องหาทางหลบหลีก ไอ้การนี้มันแบบว่าเราอยู่ในสังคมใดใจ เรื่องสังคมมีปัญหา มาก วุฒิภาวะของคนมันสูง มันต่ำ ถ้ามันสูงนะ มันสูงขึ้นมาแล้วอย่างต่ำๆ อย่างพวกเราล่ะ?

ก่อนบวชเราก็แค่นี้แหละ ความรู้ก็เข้าสังคมนี้อย่างนั้น มันจะดีไปกว่าเขา ก็มองสังคมอย่างนี้เหมือนกัน แต่พอบวชไปแล้ว บวชไปแล้ว ภาวนาไปแล้ว เพราะมันเคยคิดมาก่อน พอมันถูกมันถึงอ้อนี่คิด พอคิดมันก็ปล่อยวางละทิ้งความคิดนั้นทำดีขึ้นมา แต่

สังคมเขาเชื่อกันอย่างนั้น สังคมเขาเป็นทางโลกใจ ถึงอยากได้ลาภ ครอบครัวยุคจะลาภไป แล้วจะมีอะไรป้องกัน ป้องกันก็ตั้งสติไว้แล้วพุทโธ พุทโธไว้เท่านั้นแหละ เพราะว่าอย่าง ที่ว่านี่เรื่องภายในบ้าน ข้อ ๓. อันนี้สิน่าคิด

ถาม : ๓. บางครั้งหนูเจอพระที่มีเจโตปริยญาณอ่านใจหนูได้ แต่หนูรู้สึกว่าคุณเน้นการหาเงิน คุณหมอ หนูไม่ศรัทธา ทำไมท่านถึงไม่สามารถอ่านใจหนูได้คะ

ตอบ : มันขัดแย้งกันไง มันขัดแย้งที่แรกว่าเขาอ่านใจหนูได้ พออ่านใจหนูได้ เราคิดอะไรเขารู้บางเรื่องไง แต่ไอ้เรื่องที่เราไม่ต้องการให้เขามาเอาเงินเรานี่เขาไม่รู้ เห็นไหม ทำไมเขาถึงไม่สามารถอ่านใจหนูได้ ที่แรกว่าอ่านใจได้ อ่านใจได้เขาต้องรู้ว่าเราไม่ชอบ เราไม่ชอบแล้วสิ่งใดที่เราคิดอยู่เขาต้องทำตรงข้ามกับนี่สิ นี่ทำไม? เพราะว่าเราไปให้ค่าเขาเองไง ทำไมเขาไม่อ่านใจหนูได้ อ่านใจหนูได้ก็สิ่งที่เขาพูดมาตรงกับความคิดเรา แต่ไอ้ที่เราไม่ต้องการ เราไม่ต้องการเราไม่ชอบไง เราไม่ชอบว่าเป็นหมอคุณ เป็น การหาเงิน นี่เราไม่ชอบเลย ทำไมเขาอ่านใจเราไม่ได้ เออ

เขาอ่านได้แต่เขาจะเอาสตางค์ เขาจะเอาเงินนั้น เขาก็ทำใจเสีย ทำไมไม่รู้ ถ้าเขาอ่านได้จริงนะ เราไม่เชื่อว่าอ่านได้จริงใจ ถ้าอ่านได้จริง เจโตปริยญาณ สิ่งที่เราจะจิตเขา ต้องมีศีล เขาต้องมีศีล เขาต้องมีสมาธิมันถึงมีญาณหยั่งรู้อย่างนั้น ถ้าญาณหยั่งรู้อย่างนั้น มันต้องมีพื้นฐานมาจากศีล แล้วศีลนี้คุณเขาจะหาเงินหาทอง เขาเป็นหมอคุณเขาจะหาเงินหาทอง เขาทุจริตตลอด อกุศลตลอด ถ้าอกุศลตลอดจิตเขาจะสงบไหม? เขาจะสามารถเกิดญาณหยั่งรู้อย่างนี้ได้ไหม? เราไม่เชื่อใจ แต่พอคนมันพูดมากไป พูดมากบางอย่างมัน ก็โดนใจเราสักคำสองคำ ก็ว่าเขารู้ไง

ถ้าเขารู้ทำไมเรารู้ ก็นี่คนถามเขาถามเอง แต่รู้สึกว่าคุณเป็นหมอ ท่านเป็น พระหาเงิน นี่หนูไม่ศรัทธา แล้วเราก็เห็นๆ อยู่ เราก็เห็นอยู่ แล้วนี่ที่เขาทนายเขาพูดมาตรงกับความคิดเรา ตรงกับความคิดก็ไม่เห็นเป็นไร ก็เราคิดอย่างนั้นจริงๆ ตรงกับความคิด เราก็มึบปัญญาของเราไง แล้วก็สรุปว่า แล้วทำไมเขาไม่สามารถรู้ใจเราที่เราไม่ชอบล่ะ? นี่ มันก็ขัดแย้งกันแล้ว ขัดแย้งกับที่ว่าเขารู้ไง เพราะ เพราะเขาไม่รู้หรอก มันเป็นวิชาชีพเขา วิชาชีพนี้มันเป็นสถิติ เขาทำบ่อยๆ เขามีปฏิภาณ เขาพูดคักหน้าคักหลัง

เดี๋ยวนี้มีพระอย่างนี้เยอะ พูดคักหน้าคักหลังนะ บางคนจิตวิทยามันมี ศึกษาจิตวิทยาก็ได้ พูดทางจิตวิทยานะ พูดจิตวิทยาพยายามให้เขาสื่อสาร พอเขาสื่อสารจับคำพูด แล้วพูดน้อมนำไป มีคนมาพูดอย่างนี้เยอะ บอกเขาว่าระจิดๆ เราไม่เชื่อหรอก ถ้าเขาว่าระจิดนะเขาไม่มาหาเงินอย่างนี้หรอก ถ้าเขาว่าระจิดเขาจะไม่มาสูมหัวกันอยู่ในกรุงเทพฯ นี่หรอก เขาไม่มาสูมหัวกรุงเทพฯ มาหาสตางค์กันอย่างนี้หรอก เพราะอะไร? เพราะคุณธรรม หัวใจมันมีค่ากว่าเงิน มีค่ากว่าเยอะ ธรรมะนี้มีค่าสูงส่ง ธรรมะมีค่ามาก แต่ทำไมคนที่มีความมาหาสตางค์ โอ๊ย มันง ออ ทำไมคนที่มีความกลับโน้มนงมาหา อสรพิษ

เงินนี่เป็นอสรพิษเพราะมันทำให้คนผิดใจกัน เงินนี่ทำให้คนเจ็บปวดนะ ทำให้คนเจ็บช้ำน้ำใจทำให้คนมีผลกระทบกระเทือนกัน แล้วคนที่มีความกลับไปหาสิ่งที่ เป็นอสรพิษมันเป็นไปได้อย่างไร? เราถึงไม่เชื่อไง เราไม่เคยเชื่อเรื่องอย่างนี้เลย ถ้าคนที่มีคุณธรรม นี่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นเรา หลวงตาเรารวยมากหลายหมื่นๆ ล้านเลย แต่ท่านก็ให้คลังหลวงหมด ท่านให้คลังหลวงหมด เงินทองท่านให้คนอื่นหมด ท่านเอาหัวใจท่านไว้ ท่านเอาธรรมของท่านไว้ ท่านไม่เอาอย่างอื่นเลย

แต่ในเมื่อจะช่วยโลกมันต้องช่วยกันด้วยเงิน ด้วยปัจจัย ท่านก็หาสิ่งนั้นช่วยโลก เพราะโลกต้องอาศัยสิ่งนั้นเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน เพื่อเป็นการปลดหนี้ ท่านก็หาสิ่งนั้น มาช่วยโลก แต่ท่านก็รักษาคุณธรรมในใจท่าน ท่านก็รักษาหัวใจท่านให้สูงส่งไว้ ท่านไม่ลงมาเกลือกกลั้ว แต่ที่ลงมาเกลือกกลั้วเพราะความจำเป็นจะช่วยโลก ถ้าจิตใจคนมีธรรมนะ ธรรมะมันสูงส่ง สูงส่งกว่าอสรพิษ แล้วถ้าเขาเป็นพระหมอดู พระหาสตางค์หนูไม่ชอบเลย บางครั้งหนูเจอพระที่มีเจโตปริยญาณ ไม่ต้องเชื่อ ไม่เชื่อเลย แล้วถ้าไม่เชื่อ ไม่เชื่อมันมีอะไรคุ้มครอง

นี่ในข้อที่ ๑ ใจ หนุนับถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ถ้าหนุนับถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เพราะเรานับถือพระพุทธ พระพุทธคือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เรานับถือพระธรรม พระธรรมคือสังฆธรรม คืออัสวักขยญาณที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม พระสงฆ์ พระสงฆ์ตั้งแต่พระอัญญาโกณฑัญญะเป็นสงฆ์องค์แรกของโลก เรามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง มีแก้วสารพัดนึกเป็นที่พึ่ง แล้วเราไปเจอเจโตปริยญาณของใคร เราจะไปกลัวเจโตปริยญาณของใคร ถ้าเราไปกลัว

เจโตปริยญาณนะก็กลัวแสงเลเซอร์เวลาเขาผ่าตัดคตลี แสงเลเซอร์เวลาเขาผ่าตัดเขาใช้แสงเลเซอร์ผ่าตัดเตี้ยวันนี้ แสงเลเซอร์มันผ่านเนื้อได้ มันทำอุตสาหกรรมได้ อันนั้นเป็นวิทยาศาสตร์

ไอนี้ก็เหมือนกัน ถ้าเรามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นรัตนตรัย เรามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่งแล้ว เจโตปริยญาณของใคร? เราจะบอกว่าเราไม่เชื่อว่ามันเป็นอย่างนั้นจริงใจ เราไม่เชื่อ ไม่เชื่อๆ ถ้าคนที่ได้อย่างนี้จริง คนที่ได้อย่างนี้จริง เขาจะมีคุณธรรมในใจของเขา เพราะเขาต้องมีคุณธรรมในใจของเขา เขาถึงจะได้สิ่งที่ เป็นสังฆธรรม สิ่งที่ดีงามประดับหัวใจของเขา แต่คนที่หัวใจของเขาเขาคิดแต่เรื่องเงินเรื่องทอง เรื่องแต่ทางโลกเขาจะมีสิ่งนี้ไม่ได้เลย มันไม่มีสิ่งนี้ในหัวใจของเขาหรอก แต่เขามีปฏิภาณ เขามีปฏิภาณ เขามีการฝึกฝน เขามีปฏิภาณของเขา เขาใช้สิ่งนี้จึงมีความชำนาญ แล้วก็มาดักความคิดของคน ดักหน้าดักหลัง ไอนี้คนที่โดนเขาทักเข้าไปก็ตื่นเต้น เขาทัก

ดูสิเวลาหลวงตาท่านเล่า เวลาหลวงปู่ขาวกับหลวงปู่แหวนท่านไปหาหลวงปู่มั่น ท่านเดินไปด้วยกันนะ ท่านเดินไปด้วยกันชูดงค์ไปหาหลวงปู่มั่นแล้วท่านก็คุยกัน หลวงปู่ขาวกับหลวงปู่แหวนท่านคุยกัน เราจะไปหาหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นท่านจะรู้ไหมว่าเราคิดอะไร เออ หลวงปู่ขาวท่านว่านะ นี่แหละเจโตปริยญาณ ท่านชูดงค์ไปแล้วจะไปกราบหลวงปู่มั่น แล้วก็คุยกันตลอดทาง สององค์คุยกันไป ถ้าเราไปหาหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นจะรู้วาระจิตเราไหม? หลวงปู่มั่นจะรู้ว่าเราคิดอะไรไหม?

นี่สองคนคุยกันไปนะ พอเข้าไปหาหลวงปู่มั่น ไปกราบหลวงปู่มั่นนะหลวงปู่มั่น ท่านใส่เอาเลยนะ ใจตัวละไม่ดู อยากแต่ให้คนอื่นมาดูใจของตัว เวลาใจของตัว ผู้ที่ปฏิบัติมันก็ต้องรักษาใจของตัว นี่มรรคก็มรรคเกิดในใจเท่านั้นแหละ เวลาใจของคนละไม่ดู แต่จะให้คนอื่นมาดู เห็นไหม นี่ของจริงเป็นแบบนี้ ไปด้วยกันสององค์ ก่อนไปคุยกันสองคน คุยกันไปเรื่อย ท่านจะรู้วาระจิตเราไหม ท่านจะทักเราไหม ท่านจะรู้เรื่องเราไหม

นี่คุยกันไปสองคน รู้กันสองคน พอไปกราบท่านทั้งสองคนหน้าหงายเลย ใจของตัวละไม่ดู ใจของตัว ชูดงค์มามันก็ต้อง นี่หลวงตาท่านพูด เห็นไหม ชูดงค์ไปก็เร่งความเพียรไป เดินจงกรมไป เดินจงกรมใช้ปัญญา ปัญญาที่เป็นมรรค เป็นมรรคมันเข้ามาดูใจของตัว เพราะมรรคมันเข้ามาหรือคั่นในใจของตัวใช่ไหม แต่นี่บอกว่าหลวงปู่มั่นจะรู้ของ

เราไหม เราไปหลวงปู่มันจะตายถูกไหม สองคนคุยไปตลอดทาง ใจของตัวไม่คู่ จะให้คนอื่นมาคู่ตัวแทน

นี่ก็เหมือนกัน ของจริงเป็นแบบนี้ ถ้าของจริงท่านรู้จริงของท่านแล้วทำเพื่อประโยชน์ ประโยชน์ที่ไหน? ประโยชน์เพื่อสร้างมนุษย์ให้เป็นพระอรหันต์ สร้างมนุษย์ให้เป็นพระอรหันต์ สร้างมนุษย์ขึ้นมาให้มีคุณธรรมในใจ ถ้ามนุษย์มีคุณธรรมในใจ คุณธรรมอันนั้นสำคัญมากเพราะอะไร? เพราะมนุษย์มีคุณธรรมในใจมันต้องมีวิธีการ ต้องมีมรรค เขาจะเอาประสบการณ์ เขามรรคนั้นละมาสอนคน เอาวิธีการที่เราทำได้นั้น ละมาเป็นคติ แล้วมันใจด้วย เพราะเราทำแล้วประสบความสำเร็จ เราทำแล้วมันมีเหตุมีผล เขาเอาเหตุเอาผลมาสอน

ครูบาอาจารย์ของเราที่ท่านสอนได้ ที่เป็นค้ำเป็นแนวเพราะท่านมีคุณธรรมในใจ ท่านมีวิธีการของท่าน ท่านมีเหตุมีผลของท่าน ท่านเอาเหตุเอาผลของท่านมาสอนเรา แล้วเราทำนี้จะได้ไม่ได้เราก็พยายามทำของเรา ถ้าเราทำแล้วถ้ามันมีเหตุมีผลของเรา นี้ปัจจุตัง เราจะมียังจัดตั้ง มีสันติภคินิโกล มีข้อเท็จจริงในใจของเรา ถ้ามีอันนั้น เห็นไหม นี้เพราะศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่มีผล ถ้ามีมรรค มีผลขึ้นมาในใจเรา เราจะรู้จริงเห็นจริงตามสังขารนั้นเลย นั่นละเป็นมรรค ผลของเรา อันนี้เป็นคุณธรรมของเรา นี่แหละพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ที่จะคุ้มครองใจ

มันเป็นกุศล กุศลกับอกุศล ถ้ามีกุศลธรรม กุศลธรรมจะคุ้มครองเรา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ที่เป็นกุศลธรรมจะคุ้มครองเรา อกุศลอ้างพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เหมือนกัน ลัทธิใดก็ว่าเป็นพุทธะ ลัทธิใดก็เอาพระพุทธรูปไปตั้งไว้ จะทำพิธีกรรมอะไรก็เอาพระพุทธรูปไปตั้งไว้ กลัวว่าไอ้พวกเขื่อนมันจะไม่เชื่อ เอาพระพุทธรูปไปตั้งไว้ก่อน ให้คนเห็นพระพุทธรูปแล้วเขายอมจำนนใจ นี่ใจเขาก็ว่าเขาถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เหมือนกัน แต่เป็นอกุศลใจ เป็นทุจริตใจ เป็นหาผลประโยชน์ใจ แต่ของเรานี้พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นกุศลใจ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์อยู่ที่ใจ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์อยู่ที่ความสะอาดบริสุทธิ์ใจ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นี้กุศลธรรมจะคุ้มครอง

ทำไมเราถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์แล้วไม่คุ้มครองเรา ถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เราก็ตั้งไว้ไกลๆ นั่นใจ แล้วก็คิดไปเรื่อยแปดเลย ถ้าเราถือพระพุทธ พระ

ธรรม พระสงฆ์ในหัวใจของเรา เห็นใหม่ เราอยู่กับพุทธะ เราอยู่กับสังฆะ เราอยู่กับ
คุณธรรมของสังฆะ มันจะมาหลอกอย่างไรกูไม่เชื่อมัน กูไม่กลัวด้วย ไม่หลอกด้วย ใ้
อะไรก็สั้นไหวไปหมดเลย เขาอ้างอะไร เขาคัดหน้าคัดหลังล้มเลย แต่ถ้าพระพุทธ พระ
ธรรม พระสงฆ์ในหัวใจแล้วไม่กลัวอะไร ไม่หวั่นไหวไปกับอะไร แล้วจะคุ้มครองเราได้
จริง

เขาถามว่าจะมีสิ่งใดเป็นเครื่องคุ้มครองใจเรา กุศลธรรม คุณงามความดี อำนาจ
วาสนาบารมีของครูบาอาจารย์ให้ปกเกล้า คุณแล คุ้มครองใจเรา เอวัง